

1

Wat was het toch bevredigend, dacht Bella, om een kamer op nieuwe gasten voor te bereiden. Na enige discussie met Cecil had ze besloten de Drummond-Wards in de Epsom-suite onder te brengen. De kamer had niet alleen uitzicht op zee, hij was tevens licht en ruim, met mahoniehouten bedden en behang met een bloemetjespatroon dat niet overheerste.

Een te druk patroon was altijd fout. Het zou je in de verleiding kunnen brengen om stil te blijven staan en ernaar te staren; om te proberen wijs te worden uit het samenspel van lijnen en vormen. Maar soms – zowel in het leven als bij het inrichten van kamers – was het beter om je niet bewust te zijn van patronen.

Bella had in elk geval geen tijd om stil te blijven staan. Ze had te veel te doen.

Ze liep de kamer door naar het bed, waar Francesco en Billy met veel moeite probeerden een matras om te draaien.

‘Je bent een sterke knul,’ zei ze tegen Billy, die met een rood aanggelopen gezicht stond te hijgen. ‘Probeer het nog een keer.’

‘Maar het is zo zwaar, Mrs Ainsworth!’

‘Dat komt door het paardenhaar,’ legde Bella uit. ‘Daarom ligt het zo lekker.’

‘Er zit ook ijzer in. Ik voel het.’

‘Dat zijn springveren, Billy.’

Terwijl Billy vol ongeloof zijn hoofd schudde, kwam Paola de kamer binnenrennen met een stapel kraakheldere, pas gestreken lakens. Het linnengoed kwam uit Londen – uit Heal’s nog wel, aan Tottenham Court Road! Ja, de Engelse winkel in Bordighera verkocht ook beddengoed, naast het basisassortiment zoals Gordon’s gin en koekjes van Huntley & Palmers. Veel expats stelden zich er

tevreden mee om daar hun boodschappen te doen.

Maar voor Hotel Portofino was alleen het beste goed genoeg.

En dat betekende zacht, dichtgeweven katoen. Van die lakens die knisperden wanneer je ze van de waslijn haalde.

Toen het matras zich eindelijk gewonnen had gegeven en zich had laten omdraaien, ging Billy ervandoor om zijn moeder te helpen in de keuken. Paola begon het bed op te maken terwijl Francesco een vaas met felpaarse irissen op een bijzettafeltje neerzette.

Bella vond het leuk om zelf de badkamers te bevoorraden. De betere kamers in Hotel Portofino hadden een eigen badkamer. Cecil en zij hadden geïnvesteerd in de modernste warmwatertechnologie. Mensen verwachtten tegenwoordig een bad te kunnen nemen – zonder dat er bedienden bij moesten staan om houtblokken in een kachel te doen. En sommige van de oude systemen waren ronduit gevaarlijk. Iedereen kende het verhaal van de ontploffende geiser in Castello Brown. Een of andere onfortuinlijke Engelse toerist had hem op het verkeerde moment aangedaan en – nou, drie maanden later waren ze nóg aan het renoveren.

Bella liep over de glanzende mozaïektegels, legde een schone witte handdoek bij de wastafel en zette een geurkaars op een richel naast het reusachtige bad op pootjes. De eerdere huurders in april – een ouder echtpaar, vreselijke zeurpieten uit Guildford – hadden geklaagd over stank. Bella had niet kunnen ontdekken wat er mis was. Maar bij de Drummond-Wards zou ze geen enkel risico nemen.

Tegen de tijd dat ze de badkamer weer uit kwam, was Paola klaar met het bed en stond ze ernaast in afwachting van Bella's oordeel. Paola was een oorlogsweduwe uit het dorp. Ze had grote donkere ogen en krullend ravenzwart haar – dat ze naar achteren had gebonden zodat het glanzend langs haar nek naar beneden viel. Ze was even aantrekkelijk als betrouwbaar. Maar Bella had de laatste tijd een verandering in haar opgemerkt. Een ongebruikelijke gereserveerdheid, gecombineerd met iets primairs, iets suggestiefs. Ze

kon er moeilijk de vinger op leggen, maar als Paola een man was geweest, zou Bella hebben gezegd dat ze paradeerde.

De spreij moest nog iets worden rechtgetrokken. Bella deed een stap naar achteren en knikte goedkeurend.

'*Excellente,*' zei ze met een glimlach. Paola glimlachte ook, maar ze ontweek de scherpe blik van haar werkgeefster.

Waarom maak ik me zorgen? vroeg Bella zichzelf af. Waarom kan ik me niet ontspannen?

Haar rationele kant wist dat het antwoord voor de hand lag. Er stond deze zomer veel op het spel. Niet alleen de reputatie van het hotel, maar ook Lucians toekomst en – het deed haar pijn het te moeten toegeven – haar huwelijk met Cecil. Ze had soms het gevoel dat het aan een zijden draadje hing. Maar met haar personeel had ze in elk geval geluk gehad.

Betty, hun kokkin, en haar zoon Billy waren al in Londen bij hen geweest, en daarvoor in Yorkshire. Ze waren als familie voor haar en Bella vertrouwd en onvoorwaardelijk, hoewel God wist dat ze nog steeds hun draai probeerden te vinden in deze nieuwe, vreemde wereld. Ze had een goed gevoel over Constance – Lotties nieuwe kindermisje dat door Betty was aanbevolen.

Paola daarentegen bleef een onbekende factor. Na een uur in haar gezelschap vroeg Bella zich af of ze eigenlijk wel een woord Italiaans verstond. Terwijl ze daar toch zo haar best voor deed.

Als kind was Bella al geobsedeerd door Italië. Op kostschool had ze reproducties van beroemde Italiaanse schilderijen boven haar bed gehangen, en ze had inwendig gekookt toen de nonnen die de scepter zwaaiden haar hadden verzocht Botticelli's *De geboorte van Venus* weg te halen omdat het obscene zou zijn. Voor Bella stond Italië voor waarheid, schoonheid en goedheid. Het was een bakken, hoogverheven, dat stralen puur mediterraan licht uitstraalde die als scheermesjes dwars door het halfduister van het vochtige, mistige Londen sneden.

Cecil hield ook van Italië. Dat beweerde hij althans. Maar het was Bella's idee geweest om hun huwelijksreis in Portofino door te brengen.

Ze zuchtte bij de herinnering aan die zorgeloze dagen. Het was vreemd te bedenken dat de dochter die tijdens die reis was verwekt nu weduwe was, en hun zoon een gewonde veteraan uit de ergste oorlog die iedereen zich kon herinneren. Het was nog vreemder dat het nu 1926 was en dat zij 48 was.

De jaren waren als een schaduw voorbijgegaan.

Er dan was er natuurlijk nóg een gevoel van verlies. Maar dat onderdrukte ze, voor zover mogelijk. Als ze het een kans gaf om voet aan de grond te krijgen, dan zou ze nooit meer ergens anders aan denken.

Maar waar ze pas écht moeite mee had was het feit – en het wás een feit – dat Cecil en zij ooit jong en verliefd waren; dat ze tedere, zwoele nachten hadden doorgebracht, starend naar het glinsterende water, waarna ze naakt in de baai van Paraggi zwommen terwijl de zon opkwam boven de bergen.

Tijdens die eerste reis naar Portofino waren er vurige kussen geweest in de maanverlichte stilte van achterstraatjes, en een keur aan nieuwe smaken en sensaties – verrukkelijke zoute prosciutto en vijgen die zo vers waren dat ze tintelden op haar tong.

Terwijl Cecil tennis speelde bij het hotel trok Bella eropuit, over oude ezelpaadjes naar boven, naar de boerderijen en olijfgaarden op de heuvels. Ze had door vergrendelde hekken gekeken naar tuinen vol felgekleurde bloemen en zich afgevraagd wie daar zou kunnen wonen – en of zij diegene ooit zou zijn? Ze had naar de kantwevers op het dorpsplein gekeken en daarna op warme rotsen gelegen om de zon te absorberen terwijl de hagedisjes over haar blote benen kropen.

Het was natuurlijk een veel formelere tijd geweest, waarin een vrouw in haar eentje op afkeurende blikken en opgetrokken wenkbrauwen kon rekenen. Maar daar had Bella zich niet door laten weer-

houden. Waarom zou ze ook? Ze was een ‘New Woman’, zoals de vrouwen over wie ze in romans had gelezen, die een inkijkje kreeg in een nieuwe realiteit.

Op een dag was ze, aangetrokken door de gestreepte gevel, naar de San Martino-kerk geklommen, hoog boven de haven. Op een in het zwart geklede oude vrouw met een gehaakte sjaal over haar hoofd na was zij de enige bezoeker geweest. Toen ze de wierook opsnoef, haar vingers in het heilige water doopte en een kruisje sloeg – ze was niet katholiek, maar het leek gepast – had ze het gevoel gehad dat ze toneelspeelde, maar er tegelijkertijd bij hoorde, en ook dat was een openbaring voor haar geweest, iets wat ze in haar achterhoofd kon houden om er later gebruik van te kunnen maken.

Zoveel van het leven hing af van rituelen en prestaties, vooral nu ze een hotel runde en de rol vervulde van zowel beheerder als conciërge. Het voelde dwaas om wat ze deed een roeping te noemen. Maar het had iets religieus. Ze was er ook goed in – dat wist ze. Wat de herinnering aan Cecils aanvankelijk sceptische houding des te pijnlijker maakte.

‘Een hotel openen? In Portofino?’ Ze zaten in de salon van hun hoge, smalle huis in Kensington en Cecil had zijn glas net bijgeschonken met single malt. ‘Waarom zouden we dat in hemelsnaam willen?’

Hij wist precies hoe hij haar moest ondermijnen. Maar die ene keer had ze geweigerd zich te onderwerpen.

‘Het zou een avontuur zijn,’ zei ze enthousiast. ‘Een nieuw begin. Een manier om de oorlog en alle vreselijke dingen die hij ons gezin heeft aangedaan te vergeten.’

‘Een hotel runnen is vreselijk vermoeiend. Denk eens aan alle onzinnige dingen waarmee je je bezig zou moeten houden. De juiste stoelen kopen voor het terras. Uitstapjes naar musea organiseren. Het is allemaal zo...’

‘Burgerlijk? Provinciaals?’

‘Nou... ja. En ook...’ Cecils mond vertrok alsof hij naar het *mot juste* zocht, ‘... prozaïsch. Waar op zich niets tegen is, behalve dat jij, Bellakins, nooit prozaïsch bent. Dat is de reden waarom ik met je getrouwd ben. Nou ja, een van de redenen.’ Hij liet zich met een zucht achteroverzakken in zijn favoriete leunstoel. ‘Bovendien is er tegenwoordig zoveel concurrentie. Als je tenminste toeristen uit de betere kringen hoopt aan te trekken.’

Daar kon ze niets tegen inbrengen. Elk jaar in november zagen ze de Britten uit betere kringen naar zonniger oorden trekken, waar ze bleven tot de winter voorbij was. Sommigen zwoeren bij Cannes, anderen gaven de voorkeur aan het Lido di Venezia of de gezondheidsvoordelen van Baden-Baden. Biarritz was in opkomst als toevluchtsoord wanneer de hitte van de Franse Rivièra ondraaglijk werd.

De Italiaanse Rivièra was echter nog vrij onontdekt. Er was uiteraard een Britse kolonie – waar in de wereld was die níét? – en de grotere hotels hadden zelfs tennisbanen en zwembaden.

Maar dat was niet de doelgroep die Bella voor ogen had.

‘Ik zie het als een zomerhotel,’ zei ze. ‘Niet als toevluchtsoord voor de zogenaamde elite van de maatschappij.’

Cecil hapte zogenaamd geschokt naar adem. ‘Nou, nou! Omgekeerd snobisme is nooit aantrekkelijk.’

‘Ik ben geen snob, niet gewoon en niet omgekeerd.’ Bella probeerde de boosheid die ze voelde uit haar stem te weren. ‘Ik wil gewoon dat het aantrekkelijk is voor interessante mensen. Mensen met wie ik misschien zelfs echt zou willen praten.’

‘Zoals kunstenaars.’

‘Ja.’

‘En schrijvers.’

‘Dat mag ik hopen.’

‘Mensen met “radicale meningen”?’ Cecils toon was onmiskenbaar snerend.

‘Niet noodzakelijkerwijs.’

‘Mensen die niet bekakt zijn, zoals ik.’

Op dat moment verloor Bella haar geduld. ‘Doe niet zo belachelijk.’

‘Of arm, zoals ik. Ik neem aan dat je vader deze onderneming gaat financieren?’

‘Hij zal ons ongetwijfeld met alle plezier willen helpen.’

Cecil hief spottend zijn glas. ‘Proost dan – op zijne vrijgevege majesteit!’

Bella had zich in de loop der jaren aangeleerd Cecils sarcasme te negeren, in de wetenschap dat het een dekmantel was voor onzekerheid. Het was doodvermoeiend. Maar nu was het haar doel hem enthousiast te maken, hem aan te moedigen om in kranten en tijdschriften te speuren naar advertenties voor onroerend goed terwijl zij stapels brochures van makelaars doorspitte. Daardoor zou hij het gevoel krijgen alsof hij deel uitmaakte van het plan. Bovendien kon hij verrassend vindingrijk zijn – creatief zelfs – wanneer hij zijn best ervoor deed.

Er was geen huizentekort aan de kust van de Rivièra. Maar in de brochures vonden ze niets wat helemaal perfect was. De huizen waren te groot of te klein, of ze lagen in de bekendere, maar volgebouwde resorts van Santa Margherita Ligure en Rapallo, terwijl Bella haar zinnen had gezet op Portofino, dat veel intiemer van opzet was.

Ze waren al maandenlang aan het zoeken en stonden op het punt op te geven toen Cecil op een winteravond achteloos *The Times* van die dag onder zijn arm vandaan haalde en Bella op een advertentie wees die hij met zijn favoriete bordeauxrode inkt had omcirkeld:

Historische villa in Portofino, gelegen op een idyllisch landgoed met prachtig zeezicht. Dicht bij stad en strand. Zou uitermate geschikt zijn voor een ‘pensione’. Alleen serieuze verzoeken om informatie naar: 12 Grosvenor Square, Mayfair.

Drie dagen later stonden ze in Italië, bruisend van enthousiasme, maar nerveus bij de gedachte dat het huis na al hun inspanningen – de reis zelf was een nachtmerrie geweest van zeeziekte en gemiste

aansluitingen – een teleurstelling zou zijn of in elk geval minder perfect dan het had geleken op de foto's die de verkoper, een oudere victoriaanse man die naar talkpoeder rook, hun tijdens hun bezoek had overhandigd.

Een met grind bedekte oprit, geflankeerd door palmbomen, leidde naar een grote lichtgele villa met een robuuste toren, als een vijftiende-eeuwse boerderij. Vreemd Toscaans, had Cecil opgemerkt, maar mooi – zó mooi. Opluchting vloeide als een opiaat door Bella's aderen. Ze zou nooit die gedenkwaardige stilte vergeten toen de zware eikenhouten deur openzwaaide en ze voor het eerst in de koele marmeren ontvangsthallen stonden.

Vi piacerà, vedrete, had de makelaar gezegd. Dit zal jullie bevallen.

En hier stonden ze dan!

Verderop in de gang hoorde Bella een deur opengaan en een man schraapte zijn keel. Lucians vriend, Nish – de afkorting van Anish. Hij was hier al een paar weken – een vriendelijke, intellectuele ziel die Lucians leven na de oorlog had gered, geen twijfel mogelijk.

Maar toen Bella de trap af liep klonk er een ander geluid: boze of op zijn minst ontstemde vrouwenstemmen. Het kwam uit de keuken. Alice kwam naar buiten rennen en botste onderaan de trap bijna tegen haar moeder op. Ze zag er geagiteerd uit.

'Het is Betty,' riep ze uit. 'Ze heeft een van haar buien. Kunt u me helpen haar te kalmeren?'

De twee vrouwen liepen de keuken in, waar rijen koperen pannen glinsterden in het zonlicht dat door de open deur naar de binnenplaats naar binnen scheen. De geur van brood dat in de oven werd gebakken deed Bella watertanden. Ze was die ochtend helemaal vergeten te ontbijten.

Betty stond bij de oven, met een grimas op haar blozende gezicht. Bella liep naar haar toe. 'Wat is er, Betty? Wat is er aan de hand?'

'Niets, Mrs Ainsworth. Ik behelp me er wel mee.'

'Je behelpt je er wel mee?'

Zonder zich om te draaien gebaarde Betty naar een groot stuk rundvlees dat achter haar op de tafel lag. ‘Het is anders dan elk stuk vlees dat ik ooit heb bereid.’

‘Maar het is toch rundvlees?’ Bella wenkte Alice en samen bogen ze zich over het stuk vlees.

‘Ja, het is rundvlees. Italiááns rundvlees.’

‘En is er een probleem met Italiááns rundvlees?’

‘Er zit geen vet aan,’ zei Betty op zakelijke toon.

Alice keek naar haar op. ‘En is dat... slecht?’

Betty keek haar aan alsof ze niet goed bij haar hoofd was. ‘Dan heb ik geen ossenwit! Voor de pastei! Of voor de aardappelen! Die ik trouwens nog nooit eerder zo heb gezien.’ Ze viste er een uit een pan en hield hem tussen haar duim en wijsvinger omhoog. ‘Glazige, ronde kogels. Lijken totaal niet op echte piepers.’

‘Je maakt er vast iets heerlijks van,’ zei Alice. ‘Zoals altijd, Betty.’

‘Ik zal mijn best doen, Mrs Mays-Smith.’

Alice liep weg en liet Bella alleen met Betty. Het was niet de eerste keer dat Bella zich schuldig voelde over de verslagen houding van de oudere vrouw. Het was niet makkelijk geweest om Betty over te halen Londen te verlaten en de Ainsworths naar Italië te volgen, vooral omdat ze een paar jaar eerder al uit Yorkshire was verhuisd. Niet alleen was Betty nog nooit in het buitenland geweest, ze beschouwde zelfs Londen nog steeds als gevaarlijk en eng.

Deze verhuizing was de grootste en gewaagste onderneming van Betty’s leven, en Bella had haar uitbundig geprezen omdat ze de stap had durven te nemen. Maar soms maakte ze zich zorgen dat haar aanmoedigingen grensden aan dwang. En dat wilde ze niet. Ze wilde altijd vriendelijk blijven, zeker tegenover iemand als Betty.

Net als zoveel andere mensen probeerde Betty nog steeds de oorlog te boven te komen. Ze had twee zonen verloren aan het west-front. Twee zonen! Ze had Billy natuurlijk nog – maar hoe moest ze zich elke keer hebben gevoeld wanneer ze naar Lucian keek? Dat

moest elke dag weer een doorn in haar oog zijn.

Het moeilijkste was geweest om haar de bekoring van Italië uit te leggen, die voor Bella zo vanzelfsprekend was. Ze had Betty een paar ansichtkaarten laten zien die ze tijdens haar huwelijksreis had verzameld. Met de hand geschilderd, riekend naar zon en geluk. De strategie leek te werken – om Betty ervan te verzekeren dat Italië een veilige, beschaafde plek was voor haar en haar vaderloze zoon, ondanks sommige nieuwsartikelen waarin het tegenovergestelde werd beweerd.

‘En het eten?’ had Betty vol achterdocht gevraagd.

Bella haalde een boek uit haar tas. Betty liet een mollige hand over de zachte groene stof glijden, waarna ze naar de titel tuurde: *De wetenschap in de keuken en de kunst om goed te eten* door Pellegrino Artusi.

‘Hierin vind je alles wat je moet weten,’ zei Bella. ‘Niemand schrijft beter over Italiaans eten dan die man.’

Betty glimlachte. Ze was met recht trots op het feit dat ze kon lezen. ‘Ik ga er vanavond nog in beginnen.’

Betty's eerste creaties behoorden niet tot haar beste culinaire prestaties. Vooral een van haar pogingen om minestrone te bereiden was gedenkwaardig, en niet in positieve zin.

‘Wat is dit in vredesnaam?’ had Cecil gevraagd terwijl hij de zom-pige groenten doorroerde.

Bella nam een voorzichtig hapje van de soep. Ze schrok van de sterke smaak en dempte een hoestbui met haar servet. ‘Ik denk dat ze wilde knoflook heeft gebruikt. En niet zo'n beetje ook. Nou ja. Het maakt niet uit.’ Ze legde haar lepel neer. ‘We moeten haar blijven aanmoedigen, Cecil. Bovendien zal ze niet elke dag Italiaans eten klaarmaken. Veel gasten zullen de voorkeur geven aan traditionele Engelse gerechten.’

Maar al na een paar weken was het een heel ander verhaal. Betty was een harde werkster en ze kende haar vak. Wat Billy betrof, die was uitgroeid tot een imponerende, betrouwbare jongeman die